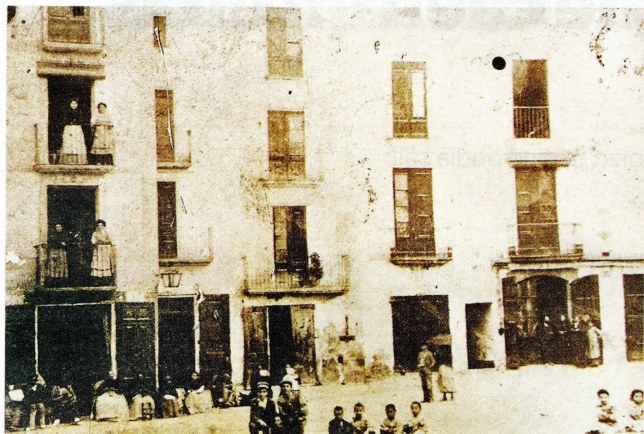
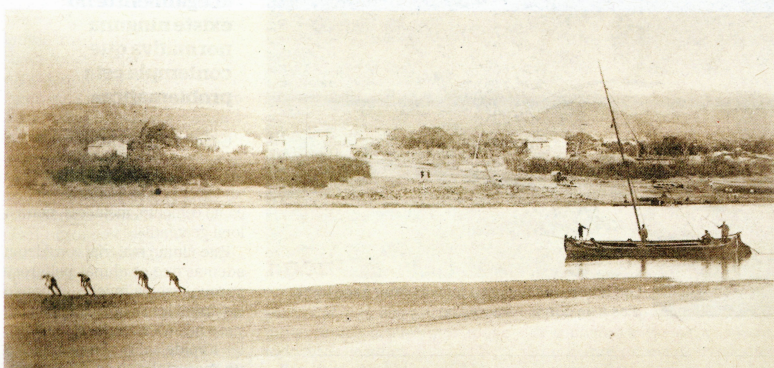

Arxiu fotogràfic. L'associació «La Riuada» entrega 4.000 fotos antigues a l'Ajuntament de Móra d'Ebre, en un marc de col·laboració per la digitalització de les instantànies

La plaça Major de Móra: tothom quiet per no espantillar la foto (any 1890) / Processó per la visita de la germana de l'artista Julio Antonio (anys 1969). FOTO: LA RIUADA

L'Ebre a l'altura de Móra amb el sirgador i la gent a l'esquerra arrossegant-lo (any 1915 aprox.). FOTO: LA RIUADA

COL·LECCIONS FOTOGRÀFIQUES; EL MÓN D'AHIR

NÚRIA MESSEGUER FERRÉ
MÓRA D'EBRE

La fotografia és ara com ara, el nostre omnipresent; tot és susceptible de ser fotografiat i tothom ho pot fer.

Els joves ja no escriuen recordatoris o copien textos, sinó que fo-

tografien les lletres. En una era on la fotografia està tan universalitzada o banalitzada, és bo recordar primer d'on ve la paraula. En grec, phos significa «llum». I graf és escriptura, pintura. Un fotògraf és literalment algú que pinta amb llum. Un home escrivint i reescriuint el món amb llum i ombres.

Aquestes llums i ombres que creen i caracteritzen les fotografies són més presents quan aquestes són en blanc i negre. És amb aquest format quan t'adones de l'autèntic pes de la llum i de l'ombra i com incideixen amb el paisatge o a la persona. «Quan fotografies a una persona en color,

fotografies la seva roba, però quan ho fas amb blanc i negre, fotografies la seva ànima», deia el fotògraf Ted Grand. I potser aquest és l'atractiu que tots trobem a les fotografies antigues. On el món era blanc i negre, però sempre intens, enigmàtic, misteriós i, sobretot, vertader.

A qui no li agraden les fotografies antigues? Aquesta melancolia que ens desperten és una prova que abans hi havia una altra realitat, aliena a nosaltres. Perquè les fotos que avui faràs seran d'un món que l'endemà no existirà. Res ens pertany, però tot ho podem immortalitzar.

L'arxiu de Móra d'Ebre

L'associació «La Riuada» de Móra d'Ebre porta recollint fotografies antigues des de l'any 1994. Miguel Pérez, el fotògraf de l'associació, ens va explicar que «som una societat cultural que treballa per recuperar, mantenir i difondre la història del nostre poble». Per aquest motiu, l'any 94 «teníem una petita col·lecció de fotografies antigues i vam decidir ampliar-la». D'una forma pràcticament espontània, els membres de l'associació van anar parlant amb els veïns per demanar fotos i al final, la gent del poble automàticament que en trobava una per casa els ho portava. «Com no teníem els recursos per copiar-les, jo mateix les fotografiava amb un objectiu especial per preservar la seva essència i mirar de no alterar l'original».

Fins i tot, l'eufòria col·lectiva per aquest arxiu dels records va portar a l'associació a organitzar diferents exposicions, a les quals «encara rebien més fotografies». A banda, aquestes exposicions també van servir per altres coses:

«Molts cops a les exposicions posaven un paper davant on la gent podia posar el nom de les persones que hi apareixien. D'aquesta manera aconseguim identificar la gent i també generar un feedback amb els visitants».

Les 4.000 fotografies

«La Riuada» en total ha recollit durant tots aquests anys unes 20.000 fotografies, i ha entregat a l'Ajuntament de Móra unes 4.000, «una tercera part», com comentava Pérez.

Aquesta recollida de fotografies per part de l'Ajuntament és gràcies a un conveni que van firmar l'Associació i el consorci. Perquè des de «La Riuada» «ens vam adonar que teníem moltes fotografies, totes en analògic i sense digitalitzar». «Nosaltres no teníem suficients mitjans per a fer-ho i l'Ajuntament ens va oferir la maquinària per fer-ho i passar-ho a DVD». Pérez insistia amb «és molt important que no desaparegui aquesta memòria popular».

L'era de les fotos sense fotos

Pérez explicava que «és curiós, trobem fotografies de tots els anys, més o menys, fins i tot del segle XVIII». Però de l'any que n'hi ha més amb diferència, és dels anys 80».

Aquesta dècada coincideix amb la invenció del Súper 8 i les càmeres compactes. És a partir d'aquest moment, quan la gent perd la importància de la fotografia. Perquè ja és seva, ja no és un fet especial, sinó quotidià.

Si això ja es va notar als anys 80 amb el Súper: Què serà de les nostres fotografies? Totes estaran perfectament digitalitzades, però cap al nostre abast. Benvingut segle XXI.